

Hotărârea CNCD privind un caz de discriminare pe criteriu de vârstă

CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU COMBATAREA DISCRIMINĂRII

HOTĂRÂREA din 13 martie 2007

Petent: P.N.

Obiect: plângere cu privire la existența unui caz de discriminare pe criteriu de vârstă

I. Numele, domiciliul sau reședința părților

I.1. Numele, domiciliul sau reședința petentului

I.2. Numele, domiciliul sau reședința pârâtului

I.2.1. Consiliul Superior al Magistraturii

I.3. Procedura de citare

În temeiul actelor aflate la dosar, Colegiul director constată că sunt îndeplinite procedurile de citare față de părți, prin citația nr. 1745 din 28 februarie 2007 adresată dnei P.N. și citația nr. 1743 din 28 februarie 2007 adresată Consiliului Superior al Magistraturii.

La audierea din data de 13 martie 2007 a fost prezentă numai petenta, dna P.N.

II. Descrierea presupusei fapte de discriminare

În fapt, petenta a înaintat plângerea Parlamentului României, Comisiei pentru egalitate de șanse între femei și bărbați.

Comisia pentru egalitate de șanse între femei și bărbați înaintează Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării, prin adresa nr. 6314 din 27 noiembrie 2006, petiția dnei P.N., spre analiză și justă soluționare potrivit reglementărilor legale în vigoare aplicabile în materie.

Aceeași petiție este înaintată CNCD-ului, de către Ministerul Muncii Solidarității Sociale și Familiei, Agenția națională pentru egalitate de șanse între femei și bărbați, prin adresa nr. 6969 din 12 decembrie 2006 și de către Parlamentul României, Comisia pentru cercetarea abuzurilor, combaterea corupției și petiții, prin adresa nr. 1582 din 23 februarie 2007.

Din conținutul petiției reies următoarele:

Petenta are vârsta de 53 de ani și o vechime în avocatură de 20 de ani.

Aceasta a depus cerere de numire în funcția de judecător, fără concurs, la sfârșitul lunii august 2005, în conformitate cu dispozițiile art. 33 alin. (7): „Persoanele care au îndeplinit funcția de magistrat-asistent la Înalta Curte de Casație și Justiție cel puțin 10 ani și care și-au încetat activitatea din motive neimputabile, precum și avocații cu o vechime în profesie de cel puțin 10 ani, pot fi numite fără concurs, la judecătorii

sau parchetele care funcționează pe lângă acestea” și art. 33 alin. (9) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor: „În vederea numirii în funcția de judecător sau procuror, persoanele prevăzute la alin. (5), (7) și (8) vor susține un interviu în fața secției corespunzătoare din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii”.

În urma acelei cereri, completate cu toate actele prevăzute de lege, din care rezultă că îndeplinește condițiile pentru numirea în funcția de judecător, a susținut la data de 14 februarie 2006 testul psihologic, care confirmă faptul că petenta are aptitudinile necesare exercitării profesiei de judecător. Ulterior, în urma unui examen medical complet, a fost declarată aptă și din acest punct de vedere.

Ca urmare a depășirii acelor etape, petenta a fost convocată la data de 8 martie 2006 la Secția pentru Judecători a Consiliului Superior al Magistraturii, în vederea susținerii interviului prevăzut la art. 33 alin. (9) din Legea nr. 303/2004, iar prin Hotărârea nr. 61/2006, secția pentru Judecători a Consiliului Superior al Magistraturii a constatat că petenta îndeplinește condițiile pentru numirea în funcția de judecător, fără concurs, și a dispus comunicarea hotărârii Direcției de Resurse Umane și Organizare, în vederea punerii în aplicare.

La data de 19 octombrie 2006 petenta a fost convocată la ședința Plenului Consiliului Superior al Magistraturii, unde a fost audiată la fel ca și ceilalți patru candidați. După finalizarea audierilor, i s-a comunicat că a fost respinsă cererea de numire în funcția de judecător, fără concurs, fără nicio motivare.

La data de 10 noiembrie 2006 a fost publicată pe site-ul Consiliului Superior al Magistraturii Hotărârea nr. 665/2006, în care se arată motivul respingerii cererii petentei, respectiv „...dată fiind perioada limită de timp în care aceasta poate exercita funcția de judecător, având în vedere și prevederile art. 41 din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, cu modificările și completările ulterioare” precum și faptul că nu corespunde criteriilor instituite de art. 33 din Legea nr. 303/2004.

Petenta susține că din această formulare citată din Hotărârea nr. 665/2006 a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii, „rezultă, fără echivoc, că motivul respingerii cererii de numire în funcția de judecător, fără concurs, a dnei P.N. îl constituie faptul că are vârsta de 53 de ani și că mai are 6 ani și 9 luni până la împlinirea vârstei de pensionare”.

Petenta consideră că se găsește în fața unui caz de discriminare pe criteriu de vârstă, așa cum este definit în Codul muncii la art. 5; în același sens, principiul egalității și interzicerii oricărei forme de discriminare este prevăzut de Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale, Convenția nr. 111 a Organizației Internaționale a Muncii, Directiva Consiliului Europei nr. 78/2000.

Petenta susține că în legislația aplicabilă magistraților nu este stabilită o limită maximă de vârstă pentru intrarea în profesie, ci doar o vechime în cazul numirii în funcția de judecător, fără concurs.

Prin adresa nr. 436 din 19 ianuarie 2007, Consiliul Superior al Magistraturii a răspuns solicitării Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării de a depune un punct de vedere referitor la petiția dnei avocat P.N.

Din adresa Consiliului Superior al Magistraturii reies următoarele:

În cuprinsul memoriului său, dna P.N. semnaleză încălcarea de către Consiliul Superior al Magistraturii a prevederilor art. 5 C. muncii privind interzicerea discriminării salariaților pe criteriu de vârstă, precum și a Convenției europene pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale, a Convenției nr. 111 a Organizației Internaționale a Muncii și a Directivei Consiliului Europei nr. 78/2000 privind interzicerea discriminării în ceea ce privește ocuparea forței de muncă. Punctul de vedere al Consiliului Superior al Magistraturii cu privire la acest aspect este că nu se pune problema încălcării actelor normative mai sus menționate, întrucât *respingerea* cererii de numire în funcția de judecător, fără concurs, a dnei P.N. s-a făcut cu respectarea prevederilor art. 33 din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările ulterioare.

Astfel, potrivit art. 12 din Legea nr. 303/2004, admiterea în magistratură se face prin concurs, pe baza competenței profesionale, a aptitudinilor și a bunei reputații. În mod excepțional, pot fi numiți în magistratură, fără concurs, persoanele prevăzute la art. 33 alin. (5), (7) și (8) din Legea nr. 303/2004, după susținerea unui interviu în fața secției corespunzătoare din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii și a aprobării date de Plenul Consiliului Superior al Magistraturii.

Normele sus menționate sunt supletive, în sensul că recomandarea dată de secția pentru judecători nu implică automat numirea în magistratură, fiind necesară întrunirea cumulativă a cerințelor prevăzute în art. 29 alin (2) din Regulamentul privind organizarea și desfășurarea concursului de admitere în magistratură, precum și procedura de numire în funcțiile de judecător și procuror, fără concurs, cu modificările ulterioare, aprobat prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 152 din 1 martie 2006.

Prin urmare, cererea dnei P.N. de numire în funcția de judecător, fără concurs, a fost respinsă în baza dispozițiilor art. 33 din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, iar referirea la art. 41 din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, cu modificările și completările ulterioare, s-a făcut în contextul respectării principiilor politicii de resurse umane din cadrul sistemului.

Împrejurarea că Plenul Consiliului Superior al Magistraturii a apreciat că dna P.N. nu a răspuns cerințelor instituite de art. 33 din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, dată fiind perioada limitată de timp în care aceasta poate exercita funcția de judecător, nu poate constitui o formă de discriminare, având în vedere și jurisprudența Curții Europene de Drepturilor Omului. În acest sens, instanța europeană a statuat că există discriminare, raportat la art. 14 din Convenția europeană a drepturilor omului, dacă se stabilește că „persoanele plasate în situații analoge și comparabile, în materie, beneficiază de un tratament preferențial și că această distincție nu-și găsește nicio justificare obiectivă și rezonabilă”, situație care nu se regăsește în cazul dnei P.N.

În cadrul audierilor ce au avut loc în data de 13 martie 2007, s-a discutat cu petenta despre faptul că la ședința Plenului Consiliului Suprem al Magistraturii din data de 19 octombrie 2006, au fost invitați toți cei cinci candidați, care au fost admiși la interviul susținut în fața Secției de Judecători a Consiliului Superior al Magistraturii.

Patru dintre candidații (care au avut vârstele mai mici de 50 de ani) au fost numiți judecători, fără concurs, iar petenta a fost respinsă datorită vârstei.

III. Motivele în drept

Având în vedere:

- prevederile art. 7 din Declarația universală a drepturilor omului potrivit căroră: „Toți oamenii sunt egali în fața legii și au dreptul fără deosebire la o protecție egală a legii. Toți oamenii au dreptul la o protecție egală împotriva oricărei discriminări care ar încălca prezenta Declarație și împotriva oricărei provocări la o astfel de discriminare”;

- prevederile art. 23 din Declarația universală a drepturilor omului potrivit căroră: „Orice persoană are dreptul la muncă, la libera alegere a muncii sale, la condiții echitabile și satisfăcătoare de muncă, precum și la ocrotirea împotriva șomajului”;

- prevederile art. 14 din Convenția europeană a drepturilor omului, ratificată de România prin Legea nr. 30/1994 potrivit căroră: „Exercitarea drepturilor și libertăților recunoscute de prezenta Convenție trebuie să fie asigurată fără nicio deosebire bazată în special pe sex, rasă, culoare, limbă, religie, opinii politice sau orice alte opinii, origine națională sau socială, apartenența la o minoritate națională, avere, naștere sau orice altă situație”;

- prevederile art. 1 din Protocolul nr. 12 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, adoptat la Roma la 4 noiembrie 2000, ratificat de România prin Legea nr. 103/2006 potrivit căroră: „1. Dreptul de a te bucura de oricare din drepturile prevăzute de lege trebuie asigurat fără nicio discriminare bazată pe sex, rasă, culoare, limbă, religie, opinii politice sau orice alte opinii, origine națională sau socială, apartenența la o minoritate națională, avuție, naștere sau oricare altă situație. 2. Nimeni nu poate face obiectul unei discriminări bazate pe oricare din motivele menționate în paragraful 1 din partea niciunei autorități publice”.

- prevederile art. 20 alin. (1) din Constituția României: „Dispozițiile constituționale privind drepturile și libertățile cetățenilor vor fi interpretate și aplicate în concordanță cu Declarația universală a drepturilor omului, cu pactele și celelalte tratate la care România este parte”;

- prevederile art. 16 alin. (1) din Constituția României: „Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări”;

- prevederile art. 2 alin. (1) din O.G. nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și completările ulterioare, potrivit căroră: „(...) prin discriminare se înțelege orice deosebire, excludere, restricție sau preferință, pe bază de rasă, naționalitate, etnie, limbă, religie, categorie socială, convingeri, sex, orientare sexuală, vârstă, dizabilitate, boală cronică necontagioasă, infectare HIV ori apartenența la o categorie defavorizată care are ca scop sau efect restrângerea ori înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale ori a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul public, economic, social, cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice”;

- prevederile art. 6 din O.G. nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și completările ulterioare potrivit căro-

ra: „constituie contravenție, conform prezentei ordonanțe, discriminarea unei persoane pentru motivul ca aparține unei anumite rase, naționalități, etnii, religii, categorii sociale sau unei categorii defavorizate, respectiv din cauza convingerilor, vârstei, sexului sau orientării sexuale a acesteia, într-un raport de muncă și protecție socială, cu excepția cazurilor prevăzute de lege, manifestată în următoarele domenii:

- a) încheierea, suspendarea, modificarea sau încetarea raportului de muncă;
- b) stabilirea și modificarea atribuțiilor de serviciu, locului de muncă sau a salariului;
- c) acordarea altor drepturi sociale decât cele reprezentând salariul;
- d) formarea, perfecționarea, reconversia și promovarea profesională;
- e) aplicarea măsurilor disciplinare;
- f) dreptul de aderare la sindicat și accesul la facilitățile acordate de acesta;
- g) orice alte condiții de prestare a muncii, potrivit legislației în vigoare.”

Colegiul Director reține că, astfel cum a statuat Comitetul privind Drepturile Economice, Sociale și Culturale, în Comentariul General nr. 18 adoptat în 24 noiembrie 2005 privind Dreptul la Muncă prevăzut în art. 6 al Pactului internațional cu privire la drepturile economice, sociale și culturale, în Capitolul II „Conținutul normativ al dreptului la muncă” precizează: „parag. 12. Exercițiul muncii în toate formele sale și la toate nivelele necesită existența următoarelor elemente esențiale și interdependente, implementarea depinzând de condițiile prezente în fiecare Stat Parte: ...b)... (i) Articolul 2 alin. (2) și art. 3 Pactul (internațional cu privire la drepturile economice, sociale și culturale, n.n.) interzice orice discriminare în accesul și menținerea muncii pe bază de ... orice ... statut, care are ca scop sau ca efect restrângerea sau înlăturarea exercitării dreptului la muncă, în condiții de egalitate. Potrivit art. 2 al Convenției O.I.M. nr. 111 (Organizația Internațională a Muncii, n.n.) Statele părți ar trebui „să adopte și să urmeze o politică națională pentru promovarea, prin metode corespunzătoare condițiilor și practicilor naționale, a egalității de tratament și oportunități în domeniul muncii și al ocupării, din perspectiva eliminării oricărei forme de discriminare...”.

În cadrul aceluiași Comentariu General, Comitetul privind Drepturile Economice, Sociale și Culturale în Capitolul IV. „Violări”, parag. 33 precizează: „Principiul non-discriminării menționat în art. 2 alin. (2) al Pactului are aplicabilitate imediată și nu este subiect al implementării progresive nici dependent de resursele disponibile. Acest principiu este direct aplicabil tuturor aspectelor corelative dreptului la muncă...”

Curtea Europeană a Drepturilor Omului, legat de art. 14 privind interzicerea discriminării, a apreciat că diferența de tratament devine discriminare, în sensul art. 14 din Convenție, atunci când se induce distincții între situații analoage și comparabile fără ca acestea să se bazeze pe o justificare rezonabilă și obiectivă. Instanța europeană a decis în mod constant că pentru ca o asemenea încălcare să se producă „trebuie stabilit că persoane plasate în situații analoage sau comparabile, în materie, beneficiază de un tratament preferențial și că această distincție nu-și găsește nicio justificare obiectivă sau rezonabilă. Astfel, Curtea a apreciat prin jurisprudența sa, că statele contractante dispun de o anumită marjă de apreciere pentru a determina dacă și în ce măsură diferențele între situații analoage sau comparabile sunt de natură să justifice distincțiile de tratament juridic aplicate (CEDH, 18 februarie 1991, *Fredin c/Suede*, parag. 60; 23 iunie 1993, *Hoffman c/Autriche*, parag. 31; 28 septembrie 1995, *Spadea*

et Scalabrino c/Italia; 22 octombrie 1996, *Stubbings et autres c/Royaume-Uni*, parag. 75). În hotărârea dată în cazul *Thlimmenos vs. Grecia* din 6 aprilie 2000, Curtea a concluzionat că „dreptul de a nu fi discriminat, garantat de Convenție, este încălcat nu numai atunci când statele *tratează în mod diferit* persoane aflate în *situații analoage*, fără a oferi justificări obiective și rezonabile, dar și atunci când statele omit să trateze diferit, tot fără justificări obiective și rezonabile, persoane aflate în situații diferite, necomparabile”.

Având în vedere aspectele de mai sus precum și petiția dată, Colegiul Director al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării trebuie să analizeze în ce măsură se aplică un tratament diferențiat unor persoane aflate în situații comparabile, și dacă această distincție are o justificare obiectivă și rezonabilă de natură să o justifice.

Se reține faptul că petentei i-a fost acceptată cererea de numire în magistratură în funcția de judecător, fără concurs, în conformitate cu prevederile art. 33 alin. (7) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, întrucât îndeplinea condițiile de participare la interviu.

Colegiul director reține că Secția de Judecători din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii, în urma probelor (proba psihologică, proba medicală și interviul) susținute de candidați, a constatat că cinci din totalul de persoane care au candidat pentru instanțele din circumscripția Curții de Apel Iași, îndeplineau condițiile de numire în funcția de judecător, fără concurs.

Sub aspectul comparabilității, Colegiul Director ia notă de faptul că, deși toate cele cinci persoane, care au fost declarate de Secție că îndeplinesc toate condițiile de numire în funcția de judecător totuși, aprobarea plenului a fost acordată *doar* celor patru persoane, care aveau vârsta nu foarte apropiată de pensionare.

În analiza motivelor invocate în Hotărârea nr. 665 din 19 octombrie 2006 Consiliului Superior al Magistraturii trebuie urmărit criteriul aplicării de diferențe de tratament unor situații analoage sau comparabile. Astfel, avem situația petentei, față de ceilalți participanți la interviul pentru numirea în funcția de judecător, ceea ce ne situează în domeniul de aplicare al criteriului urmărit. Dincolo de această situație constatăm *o diferență de tratament concretizată prin discriminări* acceptate în lumina dispozițiilor art. 14 al Convenției europene este ca ea să aibă o *justificare obiectivă și rezonabilă*¹.

Având în vedere invocarea în conținutul Hotărârii Consiliului Superior al Magistraturii a art. 41 din Legea nr. 19/2000 privind sistemul de pensii, precum și a scopului legitim, adică petenta nu a fost numită în funcția de judecător datorită „perioadei limită de timp în care aceasta poate exercita funcția de judecător”, pe care acesta l-a considerat ca fiind obiectiv, Colegiul Director constată că tratamentul diferențiat (excludere de pe lista persoanelor numite în funcția de judecător, fără concurs) aplicat petentei, nu este justificat obiectiv de acel scop legitim invocat de Consiliul Superior al Magistraturii.

Subliniem faptul că art. 41 alin. (1) din Constituția României prevede că „dreptul la muncă nu poate fi îngrădit. Alegerea profesiei, meseriei sau a ocupației, precum și a locului de muncă este liberă” și art. 1 alin. (2) pct. e) lit. i) din O.G. nr. 137/2000

¹ Formularea, neclară, reproduce exact Hotărârea Colegiului Director – nota red.

privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și completările ulterioare, prevede că „(2) Principiul egalității între cetățeni, al excluderii privilegiilor și discriminării sunt garantate în special în exercitarea drepturilor: dreptul la muncă, la libera alegere a ocupației, la condiții de muncă echitabile și satisfăcătoare, la protecția împotriva șomajului, la un salariu egal pentru munca egală, la o remunerație echitabilă și satisfăcătoare”.

Sub aspectul îngrădirii unui drept, petentei i s-a îngrădit dreptul la muncă, la alegerea profesiei, datorită vârstei. Acest lucru reiese din faptul că, deși petentei i s-a acceptat dosarul la înscriere la interviul pentru numirea în funcția de judecător, conform art. 33 alin. (7) și deși a susținut și toate probele ulterioare înscrierii, totuși nu a fost numită judecător, datorită „perioadei limită de timp în care aceasta poate exercita funcția de judecător”.

Colegiul Director constată că, excluderea dnei P.N., din lista persoanelor numite în funcția de judecător, fără concurs, datorită criteriului de vârstă are ca efect aplicarea unui tratament diferențiat, comparativ cu persoanelor admise în funcția de judecători, fără susținerea unui concurs, nu este justificat obiectiv de un scop legitim.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 20 alin. (2) din O.G. nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și completările ulterioare, cu 6 voturi pentru și o opinie concurentă,

Opinie concurentă, Ana Monica Vasile:

Potrivit prevederilor art. 20 alin. (6) din O.G. nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor faptelor de discriminare, republicată, „(...) iar persoanei împotriva căreia s-a formulat sesizarea îi revine sarcina de a dovedi că faptele nu constituie discriminare. În fața Colegiului Director se poate invoca orice mijloc de probă, inclusiv înregistrări audio și video sau date statistice.”

Prin adresa nr. 1348/LC/17.01.2007 a Consiliului Superior al Magistraturii, Direcția legislație, documentare și contencios se precizează faptul că potrivit art. 12 din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, admiterea în magistratură se face prin concurs, pe baza competenței profesionale, a aptitudinilor și a bunei reputații. În mod excepțional pot fi numiți în magistratură, fără concurs, persoanele prevăzute la art. 33 alin. (5), (7) și (8) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, după susținerea unui interviu în fața secției corespunzătoare din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii și a aprobării date de Plenul Consiliului Superior al Magistraturii.

Prin adresă se precizează că recrutarea de noi magistrați se face prin concurs însă, în mod excepțional, pentru ocuparea locurilor vacante și optimizarea volumului de activitate, pot fi numite și alte persoane, avându-se în vedere principiile stabilității în sistem, precum și parcurgerea etapelor de formare, perfecționare și promovare a judecătorilor și procurorilor.

Considerăm că deși recrutarea de noi magistrați potrivit prevederilor art. 33 din Legea nr. 303/2004 (fără concurs) reprezintă o situație excepțională, procedura de recrutare trebuie să respecte prevederile legale în vigoare cu privire la prevenirea și combaterea discriminării.

Potrivit art. 2 alin. (1) din O.G. nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată prevede vârsta ca fiind unul dintre criteriile în baza căruia se poate manifesta discriminarea.

Potrivit art. 6 din O.G. nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, „constituie contravenție, conform prezentei ordonanțe, discriminarea unei persoane pentru motivul ca aparține unei anumite rase, naționalități, etnii, religii, categorii sociale sau unei categorii defavorizate, respectiv din cauza convingerilor, vârstei, sexului sau orientării sexuale a acesteia, într-un raport de muncă și protecție socială, cu excepția cazurilor prevăzute de lege, manifestată în următoarele domenii:

- a) încheierea, suspendarea, modificarea sau încetarea raportului de muncă; (...)
- c) acordarea altor drepturi sociale decât cele reprezentând salariul; (...)
- g) orice alte condiții de prestare a muncii, potrivit legislației în vigoare”.

Având în vedere prevederile O.G. nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, Consiliul Superior al Magistraturii trebuie să facă dovada clară că în procesul de recrutare de noi magistrați potrivit procedurii instituite de art. 33 din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor nu a aplicat un tratament preferențial bazat pe criteriul vârstei candidaților, tratament ce nu poate fi justificat obiectiv de un scop legitim.

Solicităm în acest sens prezentarea unor date statistice privind persoanele admise în magistratură potrivit procedurii instituite de art. 33 din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, prin care să se dovedească dacă persoanele aflate în situații comparabile au fost tratate preferențial pe criteriul vârstei, iar această distincție nu a fost justificată obiectiv.

COLEGIUL DIRECTOR

HOTĂRĂȘTE:

1. Constatarea existenței unei fapte de discriminare, prin aplicarea unui tratament diferențiat, discriminatoriu potrivit prevederilor art. 2, alin. (1), art. 6 litera a) din O.G. nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și aprobările ulterioare.

2. Recomandă, în temeiul art. 19 din O.G. nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, aprobată și modificată ulterior, Consiliului Superior al Magistraturii *de a modifica* Hotărârea nr. 665 din 19 octombrie 2006, în sensul respectării principiului egalității de șanse și înlăturării tratamentului discriminatoriu aplicat petentei comparativ cu ceilalți candidați numiți în funcție de judecător.

3. Prezenta hotărâre se va comunica părților în termenul legal.

4. Prezentul act poate fi contestat în termen de 30 de zile de la data comunicării potrivit procedurii prealabile, conform art. 7 din Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ.

Membrii Colegiului director prezenți la ședință

Președinte: Csaba Ferenc ASZTALOS

Membru: Corina Nicoleta COMȘA

Membru: Gheorghe IONIȚĂ

Membru: AnaMaria PANFILE

Membru: Roxana Paula TRUINEA

Membru: Ana Monica VASILE